

УДК 339.727.330.4:338.22.021.1

Є. Борщук,
О. Кореновський

ДО ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ЕКОНОМІЧНИХ МЕХАНІЗМІВ УПРАВЛІННЯ СТАЛИМ РОЗВИТКОМ ЕКОНОМІКИ

З позицій концепції сталого розвитку досліджено підходи до формування механізмів управління соціально-економічних систем. Доведено, що система прийняття управлінських рішень щодо забезпечення сталого соціально-економічного розвитку може бути сформована при наявності чітко визначених стратегічних цілей переходу до сталого розвитку.

Ключові слова: сталий розвиток, соціально-економічна система, управління, система.

Забезпечення реалізації політики сталого розвитку потребує формування ефективного механізму управління соціально-економічних систем із урахуванням інтересів майбутніх поколінь. Управління сталим розвитком повинно бути спрямоване на забезпечення ефективного виробництва і справедливого розподілу матеріальних благ, формування сприятливих природних та соціальних умов життєдіяльності населення, сприяти максимальному розвитку і використанню людського капіталу. Вирішення цих завдань обумовлює потребу трансформації механізмів державного управління соціально-економічними процесами.

Проблеми удосконалення системи державного управління знаходяться в центрі уваги провідних вітчизняних і зарубіжних учених. У своїх працях вони досліджують методологічні основи формування методів управління з метою підвищення ефективності використання природних та людських ресурсів в умовах ринкової економіки з метою досягнення цілей розвитку, визначених на Саміті тисячоліття у 2000 році [1 – 6].

Вихідним пунктом більшості досліджень є положення про те, що кожне суспільство на всіх етапах і на різних рівнях свого існування має механізми управління, що охоплюють організаційні, економічні, технічні, матеріальні, психологічні й інші методи впливу на об'єкти управління. Якщо у суспільстві доіндустріальної епохи переважали позаекономічні методи, то в епоху капіталізму на перше місце виходить економічний інтерес підприємця, а механізми впливу все більше наповнюються економічним змістом. Упродовж тривалого часу саме ринкові економічні механізми сприяли ефективному вирішенню проблем, які поставали на шляху цивілізаційного розвитку.

На сьогодні, внаслідок процесів глобалізації, екстенсивного росту чисельності населення планети, досягнень науково-технічному прогресу, завдання управління соціально-економічними системами значно ускладнилось. Вперше в історії цивілізації в глобальному масштабі поставлено завдання викорінення бідності, задоволення життєвонеобхідних потреб сучасних і майбутніх поколінь, мінімізація забруднення біосфери як єдиноможливого середовища існування людини.

Масштабність, новизна і складність завдань обумовлюють актуальність формування та розвитку нових механізмів управління соціально-економічними системами. Хоча ця проблема знаходиться в центрі уваги багатьох учених, водночас

здебільшого випадків вирішення цих завдань намагаються шукати поза основними принципами концепції сталого розвитку. На нашу думку, основою формування системи державного управління в сучасних умовах повинні стати основні концептуальні положення сталого розвитку.

Мета статті полягає у формуванні науково-методологічних основ формування ефективного організаційно-економічного механізму управління процесами переходу соціально-економічних систем на принципи сталого розвитку.

Необхідність розробки нової стратегії цивілізаційного розвитку на принципах системного підходу обумовлена об'єктивними причинами і на сьогодні є однією з найактуальніших проблем, від вирішення яких залежить подальше існування людства. На сучасному етапі свого розвитку індустріальна цивілізація почала вичерпувати існуючу ресурсно-екологічну базу та поступово входить в епоху планетарної кризи, що охоплює різноманітні аспекти соціального життя. Безперервне поглиблення негативних явищ у багатьох сферах світового розвитку наприкінці ХХ ст. спричинило необхідність корекції його цілей і пріоритетів, обґрунтування нових ціннісних та морально-етичних критеріїв, формування нового світогляду.

Концепція сталого розвитку багатьма провідними ученими розглядається як безальтернативна стратегія цивілізаційного розвитку на ХХІ ст. Формування і еволюція основних постулатів концепції тісно пов'язана з діяльністю ООН. Практично початком формування концепції можна вважати Конференцію ООН з проблем природного середовища, яка відбулася у Стокгольмі в 1972 р. На ній вперше було поставлено проблеми взаємообумовленості розвитку людства і збереження середовища його існування та необхідності включення до програми дій на урядовому рівні заходів щодо вирішення проблем охорони навколишнього природного середовища.

Виникненню й розробці наукових основ нової концепції розвитку людської цивілізації багато в чому сприяла діяльність провідних учених планети, що проводилася в рамках Римського клубу і де було визначено два основні блоки глобальних проблем, на вирішення яких і спрямована стратегія сталого розвитку [7–9]:

– проблеми, пов'язані з протиріччями між суспільством і навколишнім середовищем (функціонування системи “суспільство – природа”);

– соціальні проблеми, пов'язані з протиріччями всередині суспільства (функціонування системи “людина – суспільство”).

Засновик Римського клубу А. Печчеї сформулював шість фундаментальних цілей, які повинні досягти сучасна цивілізація у найближчому майбутньому [10].

Перша ціль визначається як “зовнішні межі”, вона орієнтує на бережливе ставлення до природи, її ресурсів, життєвого потенціалу.

Друга ціль – “внутрішні межі”, вона зосереджує увагу на важливості врахування біологічних можливостей людини – науково-технологічна діяльність і соціополітичні зміни мають відбуватися так, щоб не створювати людині нові випробування і стреси.

Третя ціль визначається як “культурна спадщина”, що формує соціальні завдання на перетворення загальнокультурних надбань, як визначальний орієнтир прогресу і самовизначення людства. Культурна самовизначеність є принципом нового світового економічного порядку, суттєвою орієнтацією стратегії розвитку людства.

Четверта ціль – це “світове суспільство”, яке має працювати як об'єднання міжнародних зусиль для вирішення глобальних проблем сучасності.

П'ята ціль – “людське житло”, що обумовлює створення умов забезпечення житлом у національних і регіональних масштабах.

Шоста ціль – “виробнича система”, яка орієнтує виробничу діяльність на створення оптимальної, єдиної в масштабах цивілізації, економічної і фінансової систем, єдиної системи ресурсозабезпечення і територіального розміщення виробництва.

Аналіз сучасних глобальних проблем соціально-економічного розвитку, виконаний у межах доповідей Римського клубу, дав змогу сформулювати такі висновки:

1. Сучасні тенденції зростання населення світу, виробництва продуктів харчування і темпів індустріалізації, масштабів забруднення довкілля вже в найближчому майбутньому наблизять людство впритул до меж зростання. Як наслідок, відбудеться швидке зменшення як чисельності населення, так і промислового виробництва.

2. На сьогодні людство ще спроможне змінити тенденції масштабного зростання і встановити екологічно та економічно стабільний стан, який може підтримуватись досить довго. Стан глобальної рівноваги можна спроектувати так, щоб кожна людина Землі мала можливість задовольняти матеріальні потреби й реалізувати свій індивідуальний потенціал.

3. Якщо люди всієї планети мають намір уникнути катастрофи і виберуть оптимальний варіант розвитку, то в них буде тим більше шансів досягти в тому успіху, чим швидше вони візьмуться за його втілення.

У загальноприйнятих положеннях концепції сталого розвитку виділяються три основні компоненти: економічна, екологічна і соціальна. З цих позицій забезпечення процесу сталого розвитку обумовлює зміну стереотипів цінностей, гуманізації суспільства, переорієнтацію виробництва, науки, соціальних інститутів за принципом “бути благом для людини”.

Економічний підхід у контексті сталого розвитку полягає в оптимальному використанні обмежених природних ресурсів та застосуванні матеріалозберігаючих технологій для створення потоку сукупного доходу, який би забезпечував принаймні збереження (не зменшення) сукупного капіталу (фізичного природного, або людського), з використанням якого цей сукупний дохід створюється. Водночас перехід до інформаційного (постіндустріального) суспільства призведе до зміни структури сукупного капіталу на користь людського, збільшуючи нематеріальні потоки фінансів, інформації та інтелектуальної власності. Уже тепер ці потоки перевищують обсяги переміщення матеріальних товарів у декілька разів. Розвиток нової, “невагомої” економіки стимулюється не лише дефіцитом природних ресурсів, а й наростанням обсягів інформації та знань, що набувають значення затребуваного товару.

У контексті *екології*, сталий розвиток має забезпечити цілісність біологічних і фізичних природних систем, їх життєздатність, від чого залежить глобальна стабільність усієї біосфери. Особливого значення набуває здатність таких систем самооновлюватися й адаптуватися до різноманітних змін, замість збереження в певному статичному стані або деградації та втрати біологічної різноманітності.

Соціальна складова орієнтована на людський розвиток, на збереження стабільності суспільних і культурних систем, на зменшення кількості конфліктів у суспільстві. Людина має стати не об'єктом, а суб'єктом розвитку. Вона сама повинна брати участь у процесах формування умов своєї життєдіяльності, прийнятті й реалізації рішень, у контролі за їх виконанням. Важливе значення для забезпечення цих умов має справедливий розподіл благ між людьми (зменшення так званого GINI-індексу), плюралізм

думок та толерантність у відносинах між ними, збереження культурного капіталу і його розмаїття, насамперед спадщини не домінуючих культур.

Системне узгодження та збалансування цих трьох складових – завдання величезної складності. Зокрема, взаємний зв'язок соціальної та екологічної складових призводить до необхідності збереження однакових прав сьогоденних і майбутніх поколінь на використання природних ресурсів. Взаємодія соціальної та економічної складових вимагає досягнення справедливості при розподілі матеріальних благ між людьми й надання цілеспрямованої допомоги бідним прошаркам суспільства. І, нарешті, взаємозв'язок екологічної та економічної складових потребує вартісної оцінки техногенних впливів на довкілля. Вирішення цих завдань найголовніший виклик сьогодення для національних урядів, авторитетних міжнародних організацій та всієї цивілізації.

Сталий розвиток суспільства спрямований на органічне поєднання економічної ефективності, соціальної справедливості та ресурсно-екологічної збалансованості. Економічне зростання, що відбувається без урахування екологічних чинників, не може бути сталим і тривким у довготерміновій перспективі. Так само неприйнятною є охорона довкілля, що готова нехтувати інтересами людей і приносити в жертву задоволення базових людських потреб. Масштабні ж соціальні проекти, яким бракує надійного економічного механізму створення суспільного багатства, як засвідчив історичний досвід, зрештою приречені на невдачу.

Метою соціальної трансформації, безперечно, має бути досягнення рівності у суспільстві: рівність у можливостях доступу до житла, освіти, догляду за здоров'ям, наближення до більшої рівності доходів населення. При цьому економічний розвиток має асоціюватись із конкретною територією, екологічні норми опрацьовуватись для конкретної місцевості, а соціальна рівність – в певній громаді, а не абстрактно у середніх показниках у всій країні.

Складність завдань соціально-економічного розвитку в контексті переходу на принципи сталого розвитку обумовлює підвищені вимоги до системи управління. Модель управління сталим розвитком повинна базуватись на визначенні та адаптації еколого-економічних інтересів і пов'язаних із ними потреб основних суб'єктів господарювання. При цьому, економічне зростання повинно відбуватись шляхом модернізації економіки і суспільства відповідно до індикаторів сталого розвитку.

Для прийняття ефективних управлінських рішень щодо розроблення та застосування необхідних механізмів реалізації стратегії сталого розвитку виняткове значення мають оцінки відповідності функціонування окремих національних господарств принципам і пріоритетам сталого розвитку. Такі оцінки повинні здійснюватися за допомогою ієрархічно побудованої системи індикаторів сталого розвитку, які кількісно та якісно характеризують соціально-економічні процеси, стан довкілля та якості життя.

Формування політики сталого розвитку та вибір при цьому принципів реалізації фундаментальних напрямів переходу національної економіки до сталого розвитку є актуальним завданням для розбудови Української держави. Важливим при цьому є досвід світової спільноти, який показує, що високий рівень економічного розвитку не завжди супроводжується відповідним екологічним та соціальним зростанням.

Забезпечення реалізації принципів сталого розвитку може відбуватися двома шляхами: за принципом “зверху-вниз” або “знизу-вверх”. У першому випадку рішення

ініціюється політичною та економічною елітою (зазвичай, складає меншу частину населення та володіє більшістю ресурсів) і реалізується відповідно до її розуміння та поставлених нею завдань. У другому – ініціатором є місцева громада (представляє суспільну більшість, має обмежений доступ до ресурсів), на яку безпосередньо впливає вирішення проблеми. До того ж, нерівність у рівнях доходів призводить до нерівномірного споживання ресурсів. На сьогодні, за деякими оцінками, на 20% найзаможнішого населення світу припадає 86% загальної суми особистих витрат, споживання 58% світової енергії, 45% м'яса та риби, 84% паперу, 87% особистих автомобілів та 74% телефонів. Водночас на 20% найбідніших мешканців планети припадає 5% або навіть менше товарів і послуг кожної названої групи.

Кожна країна є складною природно-антропогенною системою, нормальне функціонування якої можливе лише при наявності ефективного системного управління. Необхідною умовою ефективності управління є наявність чітких конкретних стратегічних цілей.

Теорія стратегічного управління загалом, містить два основних підходи до визначення стратегії управління, які є визначальними для переходу на принципи сталого розвитку: тлумачення “стратегії як результату” та “стратегії як процесу” [11, 12]. Таких два підходи виражають сутність стратегії через дві ключові функції, які вона виконує: формулювання цільової настанови, конкретного орієнтиру – у першому випадку, визначення пріоритетної моделі поведінки, спрямованої на досягнення генеральної мети, – у другому. Саме така функціональна дуальність дефініції стратегії управління, на нашу думку, повинна відобразитися у формуванні стратегічного напрямку забезпечення сталого розвитку, а відповідно, бути основою вибору стратегічних альтернатив соціально-економічного розвитку.

На початку XXI ст. національну стратегію розвитку країни неприпустимо представляти у виробничо-галузевому аспекті, уникаючи функціонально-просторового виміру. Де немає регіонів, там немає держави. Без бачення стратегії розвитку не може бути ефективною національна стратегія сталого розвитку України.

Необхідно зазначити, що економічна стратегія сталого розвитку повинна передбачати визначення стратегічних цілей розвитку і формувати умови, необхідні для вирішення конкретних завдань, які забезпечать досягнення поставлених цілей. До основних завдань стратегії сталого розвитку належать: підвищення рівня соціально-економічного розвитку на основі удосконалення територіальної організації і просторової структури; оптимізація структури господарських комплексів регіонів на базі ефективного використання природно-ресурсного, виробничо-технічного та трудового потенціалу; формування нових та удосконалення існуючих просторових господарських комплексів, раціоналізація систем розселення і забезпечення соціальних стандартів та гарантій соціального захисту населення; збереження довкілля та поліпшення життєвого середовища населення.

Результати ефективності здійснення управління сталим розвитком доцільно аналізувати за критеріями, які можна об'єднати у такі блоки: агреговані показники економіки; макроекономічне середовище; технологічні інновації та їх впровадження; розвиток людського фактору (освіта, охорона здоров'я, трудові відносини); загальна інфраструктура; суспільні інститути; внутрішня конкуренція та кластерний розвиток; економічні стратегії на рівні окремих найважливіших напрямків економіки; стан навколишнього природного середовища.

Україна на сьогодні не має власної національної стратегії розвитку. Є пріоритети діяльності уряду, міністерств та відомств. Розвинуті країни пішли далі – вони розробляють та успішно реалізують як національні стратегії, так і стратегії розвитку регіонів, міст, територіальних громад інших поселень.

Одним із небагатьох документів стратегічного планування країни є Національна стратегія розвитку України до 2015 року. Цей документ вигідно відрізняє від програм та проектів, презентованих політичними партіями, високий рівень наукового аналізу, обґрунтування, системного підходу, що відображено у визначенні інструментів, механізмів реалізації програмних положень тощо [13].

У зазначеній вище Стратегії чітко виписано інструменти розвитку й інноваційні фактори, які мають забезпечити Україні випереджаючий розвиток:

- суспільна налаштованість на зміни, що має забезпечити розвиток продуктивного потенціалу суспільства, перехід до моделі економіки з дорогою робочою силою;
- створення інститутів економіки знань, що дасть змогу здійснити перехід від експортно-сировинного до інвестиційно-інноваційного типу економічного розвитку;
- формування сучасних управлінських інститутів, що забезпечують розвиток, ключовим завданням яких має стати стабілізація політичної ситуації в країні за умов ефективної взаємодії органів державної влади.

Управління сталим розвитком повинно проявлятися у оптимізації елементів середовища життя людини на основі зміни інституціонально-організаційних форм та спонукання людей до соціальної активності. Воно має ґрунтуватися на системі принципів, які є відображенням об'єктивних закономірностей функціонування природно-антропогенних систем та врахування світових тенденцій сталого розвитку, забезпечення цілісності та єдності економічного, соціального та інформаційного простору; випередження інноваційно-технологічних перетворень, пріоритетності, оптимальності, ефективності, варіантності, узгодженості інтересів, фінансово-кредитного забезпечення.

Для України такі завдання особливо актуальні з огляду на рівень її соціально-економічного розвитку, на трансформаційні процеси, що відбувались в її економіці протягом останніх десятиріч, на проблеми екологічного стану, техногенної безпеки, раціонального використання природних ресурсів. Для забезпечення сталого розвитку України необхідно: забезпечити розробку та законодавче затвердження Стратегії розвитку України, яка б обов'язково враховувала екологічні чинники розвитку, з урахуванням регіональних особливостей, передбачити в регіональних та муніципальних стратегіях розвитку комплекс цілей та заходів із реалізації екологічно безпечного територіального розвитку. Практичний результат реалізації цих стратегій повинен забезпечувати позитивний ефект синергії; профільним центральним органам державної виконавчої влади та їх територіальним підрозділам дасть змогу здійснювати моніторинг реалізації на регіональному та муніципальному рівнях державних програм екологічного спрямування; розширити та підсилити практичним механізмом реалізації функції й повноваження органів місцевого самоврядування щодо забезпечення соціально-екологічної безпеки територій.

Сталий розвиток у сучасних умовах функціонування економічної системи України може бути визначений як процес гармонізації продуктивних сил, забезпечення гарантованого задоволення принаймні мінімально необхідних потреб всіх членів суспільства за умови збереження й поетапного відтворення цілісності навколишнього

середовища, забезпечення рівноваги між потенціалом природи і вимогами людей усіх поколінь. Стратегічними цілями сталого розвитку держави повинні стати:

1. Соціальна справедливість – встановлення гарантій рівності громадян перед законом, забезпечення рівних можливостей для досягнення матеріального, екологічного і соціального благополуччя.

2. Економічне процвітання – забезпечення можливостей, мотивів та гарантій праці громадян, якості життя, функціонування ефективної економіки та раціонального споживання матеріальних ресурсів.

3. Забезпечення високої якості стану навколишнього природного середовища – створення умов всім громадянам для життя в здоровому навколишньому середовищі з чистим повітрям, землею, водою, захист і відновлення біорізноманіття.

4. Раціональне ресурсокористування – створення системи гарантій раціонального використання всіх видів ресурсів на основі дотримання національних інтересів країни та збереження ресурсів для майбутніх поколінь.

5. Демографічна стабільність – формування ефективної державної політики з метою збільшення тривалості життя і стабілізації чисельності населення України, надання всебічної підтримки молодим сім'ям, охорона материнства і дитинства.

6. Міжнародне співробітництво – активна співпраця з усіма країнами і міжнародними організаціями з метою досягнення загальнопланетарної стабільності та злагоди [14].

Система прийняття рішень стосовно сталого розвитку повинна відповідати також базовим положенням теорії управління. Зокрема, процеси підготовки і ухвалення управлінських рішень повинні відповідати таким принципам:

- відповідність чинному законодавству;
- наукова обґрунтованість;
- об'єктивність, реалістичність і своєчасність;
- врахування рішень органів управління вищого рівня, а також попередньо прийнятих власних рішень;
- відповідність кінцевій меті, чітке визначення пріоритетних цілей і завдань;
- компетентність, конкретність, повнота і зрозумілість змісту, послідовність, логічність і грамотність викладу;
- науковий підхід до вироблення та прийняття управлінських рішень;
- адресність;
- забезпеченість ресурсами;
- директивність;
- наявність можливості проконтролювати виконання рішення;
- врахування можливих негативних наслідків при реалізації рішень у сфері економіки, екології тощо;
- наявність у керівника повноважень для реалізації управлінських рішень.

Управління сталим розвитком повинне бути спрямоване на формування таких економічних пропорцій економіки, які найкраще забезпечують оптимальне функціонування економічної системи і відповідають їх ролі в територіальному поділі праці. З цією метою необхідним є встановлення таких соціальних, економічних і науково-технічних чинників, які посилюють свій вплив на розміщення виробництва. Важливою є розробка варіантів економічно доцільної та раціональної спеціалізації регіонів і

створення таких господарських комплексів, які сприятимуть регіональному економічному зростанню та вирівнюванню рівнів регіонального розвитку.

До основних моментів формування системи прийняття управлінських рішень щодо забезпечення сталого соціально-економічного розвитку належать: формування стратегічних цілей переходу до сталого розвитку; удосконалення законодавчих і нормативних документів, спрямованих на регулювання процесів сталого розвитку; формування економічних механізмів і інструментів реалізації стратегії сталого розвитку; формування економічних механізмів та інструментів реалізації стратегії сталого розвитку; організація системи управління процесами переходу на принципи сталого розвитку.

Висновки

Проблеми переходу на принципи сталого розвитку, необхідність інтеграції у світогосподарський простір активізує питання створення ефективної системи управління довготерміновим розвитком національної економіки, яка б, на основі врахування потенційних можливостей розвитку економічної системи, забезпечувала оптимізацію використання її ресурсів, мінімізацію зовнішніх та внутрішніх загроз з метою гарантування безпеки держави; оцінку впливу ендогенних та екзогенних факторів на довготерміновий розвиток.

Література

1. Білорус О. Г. Глобальна перспектива і сталий розвиток [Текст] : системн. маркетинг. дослідж. / О. Г. Білорус, Ю. М. Мацейко. — К. : МАУП, 2005. — 492 с.
2. Грановська Л. М. Еколого-збалансоване природокористування в умовах поліфункціональності територій [Текст] / Л. М. Грановська. — Херсон : Вид-во ХДУ, 2009. — 414 с.
3. Герасимчук З. В. Стимулювання сталого розвитку регіону: теорія, методологія, практика [Текст] / З. В. Герасимчук, В. Г. Поліщук. — Луцьк : РВВ ЛНТУ, 2011. — 516 с.
4. Синякевич І. М. Екологічні і соціальні виклики двадцять першого століття: проблеми їх подолання / І. М. Синякевич // Менеджмент природних ресурсів: екологічна і лісова політика [Текст] : наук. вісн. — Вип. 14.2. — Львів : УкрДЛТУ, 2004. — С. 8—15.
5. Шапар А. Г. Деякі передумови сталого розвитку / А. Г. Шапар // Екологія і природокористування [Текст]. — 2004. — Вип. 5. — С. 6—11.
6. Шевчук В. О. Національна модель сталого розвитку у контексті глобального призначення України / В. О. Шевчук // Екологізація економіки як інструмент сталого розвитку в умовах конкурентного середовища [Текст] : наук. вісн. — Вип. 15.6. — Львів : НЛТУ, 2005. — С. 49—59.
7. Кисельов М. М. Національне буття серед екологічних реалій [Текст] / М. М. Кисельов, Ф. М. Канак. — К. : Тандем, 2000. — 158 с.
8. Meadows D. H. The limits to Growth [Text] : A Report for the Club of Rome's Project on the Predicament of Mankind / D. H. Meadows, D. L. Meadows, J. Randers [and so on]. — N.-Y. : Univ. Books, 1972. — 205 p.
9. Медоуз Д. Х. За пределами роста [Текст] : учеб. пособ. / Д. Х. Медоуз, Д. Л. Медуз, Й. Рандерс ; [пер. с англ. : Г. А. Ягодин, Л. Г. Третьякова, Н. П. Тарасова]. — М. : Прогресс, 1994. — 304 с.
10. Печчеи А. Человеческие качества [Текст] / А. Печчеи ; [пер. с англ. О. В. Захаровой]. — М. : Прогресс, 1980. — 302 с.

11. Ансофф И. Стратегическое управление [Текст] / И. Ансофф. — М. : Экономика, 1989. — 519 с.
12. Коломийчук В. С. Стратегічні засади соціально-економічного розвитку регіону (на матеріалах Тернопільської області) [Текст] / В. С. Коломийчук, Л. Т. Шевчук, С. Л. Шульц. — Львів ; Т. : Укрмедкнига, 2002. — 277 с.
13. Національна стратегія розвитку України до 2015 року [Текст]. — К. : Вид-во ГПО “Український форум”, 2008. — 74 с.
14. Згуровський М. Україна у глобальних вимірах сталого розвитку / М. Згуровський // Дзеркало тижня [Текст]. — 2006. — № 19 (598).

**Ye. Borshchuk,
O. Korenovskyu**

**TO THE PROBLEM OF ECONOMIC MECHANISMS FORMATION
CONCERNING MANAGEMENT OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT
OF ECONOMIC**

From the positions of the concept of sustainable development approaches to the formation of management mechanisms of socio-economic systems are investigated. It is proved that the system of managerial decisions making for the sustainable socio-economic development may be formed in the presence of clearly defined strategic objectives to sustainable development

Key words: sustainable development, the socio-economic system, management, system.